

OD AUTORKY BESTSELLERU *ULTIMÁTUM*

HAVÁRIE

ZÁCHRANA LETU 1421

„Strhující thriller,
který vás nenechá
v klidu se nadechnout.“

— ADRIAN MCKINTY

„Jako kdyby se
Apollo 13 odehrávalo
pod mořskou hladinou.“

— DON WINSLOW

T. J. NEWMAN THRILLER

Copyright © 2023 by T. J. Newman

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Melicharová, 2024

Cover © David Litman, 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-5269-0 (pdf)

HAVÁRIE

T. J. NEWMAN

přeložila Lucie Melicharová

VENDETA

*Věnováno svištům
Grantovi a Davisovi*

Poslednímu pokusu zvrátit dlouhou sérii nezdarů, často s mizivou nadějí na úspěch, se v angličtině říká *last-ditch*.

V letectví se termínem *ditching* označuje nouzové přistání na vodní hladinu.

1

Will Kent otevřel oči zrovna ve chvíli, kdy vybuchl motor.

Paže mu při tom výjevu vystřelila k cestující u okénka, ale Shannon otcovu ochrannou reakci zřejmě ani nezažnamenala. Jedenáctiletá dívka měla pohled upřený na plameny šlehající z konce kuželovitého motoru a neubránila se bezděčnému *pane jo*.

Will se vsedě napřimil, aby viděl přes opěradla. Nouzový východ byl dvě řady před nimi. Na sklopném sedadle vedle, čelem k cestujícím, seděla stevardka. Podařilo se mu rozluštit jmenovku. Molly. Podívali se na sebe.

Molly mlčela. Slova byla zbytečná.

Letadlo se otrásl. Palubu zachvátila panika, všichni se tlačili k okénkům, aby zjistili, co se děje venku. Plameny. Déšť kovových úlomků prolétajících kolem.

Will se naklonil přes Shannon, aby měl lepší výhled. Motor hořel. Křídlo bylo na několika místech poničené. Dole pod nimi se skvěla průzračně tyrkysová hladina.

Shannon pohlédla na otce. „Proč to pilot neotočí zpátky na Honolulu?“

Willovi se hlavou honilo totéž.

V kokpitu se odehrávala ta nejhorší noční můra každého pilota.

„Ztratili jsme tah v prvním motoru,“ hlásila první důstojník Kit Callahanová řídicímu letového provozu. Letadlo se

propadlo a ona mimoděk zvýšila hlas. „A taky hydraulickou kapalinu ve všech třech systémech.“

„Zopakujte, jedna-čtyři-dva-jedna.“

Letový dispečer zněl skepticky. I kapitán se podíval na displej, aby se ujistil. Kdykoli jindy by ji takové projevy nedůvěry vytočily doběla.

Dnes ne.

Sama zkontrolovala displej centralizovaného monitorování letadla třikrát a stěží věřila vlastním očím. Poruchy systému byly řazeny podle závažnosti. Ty nejzávažnější, tedy poruchy třetího stupně, se zobrazovaly červeně jako první. Rudá hlášení zaplňovala celý displej. Jakmile jedno odstranila, objevilo se další. Všechna upozorňovala na poruchu třetího stupně. Obrazovka vypadala, že krvácí.

Ve vzduchu nebyli ještě ani dvě minuty. První motor vypověděl službu. Hydraulika jakbysmet. Na to nebyli vyškoleni. Podobné situace piloti na simulátoru netrénují.

K čemu taky.

„Jedna-čtyři-dva-jedna, říkáte všechny tři? Všechny tři hydraulické...“

„Nefungují, zatraceně!“ ozval se kapitán Miller.

Žádná hydraulická kapalina. Žádná hydraulická síla.

Letadlo bylo ve vzduchu zcela neovladatelné.

Zelený. Modrý. Žlutý. Tři hydraulické okruhy letadla. Dva rezervní pro případ poruchy. *Takto* zásadní jsou. Displej měl ukazovat tři okruhy zeleně s hodnotou 20 700 kPa. Na Kit místo toho svítily všechny tři okruhy oranžově s hodnotou 0 kPa. Odhadovala, že kovové úlomky při výbuchu motoru prorazily hydrauliku jako střely z brokovnice a způsobily, že veškerá hydraulická kapalina vytekla. Všechny pohyblivé konstrukční části letadla – křídélka, klapky, spoilery, směrovka –, všechny součástky, které jim umožňovaly letadlo řídit, rázem zamrzly.

Piloti neměli jak Airbus A321 ovládat. Ztratili nad letadlem veškerou kontrolu.

„Nemůžeme to otočit,“ oznámila Kit dispečerovi. „Žádáme o náhradní místo přistání před námi.“

Will vytáhl z přihrádek pod sedadly zatavené igelitové sáčky a jeden roztrhl. Podal ho Shannon.

Přetočila jej v ruce. Uvnitř spatřila složenou žlutou záchrannou vestu.

„Zřítíme se?“

Několik cestujících na ni pohlédlo. Vyslovila nahlas jejich největší obavy.

„Shannon,“ oslovil ji Will a pootočil se na sedadle tak, aby k ní seděl čelem. „Přišli jsme o motor. Nevím, proč neletíme zpátky. Možná to nejde.“

Vytáhl vestu, zatřepal s ní, aby se rozbalila, navlékl ji Shannon přes hlavu a vzal dceřin obličej do dlaní.

„Vím, že se bojíš. Ale ať se stane cokoli, zůstanu u tebe.“

Zaslechl, jak si někdo rozepíná bezpečnostní pás. Čekal, že uslyší přezku zacvaknout zase zpátky, jen co si cestující uvědomí, že není kam utéct. Místo toho se ozvalo dupání. Vzhlédl zrovna ve chvíli, kdy se uličkou kolem nich prohnal dozadu brunátný běloch ve středních letech, na sobě modré tričko s límečkem. Ze zadní části paluby se začaly ozývat rozčilené mužské hlasy – cestující v modrém tričku křičel na stewarda usazeného na sklopném sedadle uprostřed uličky.

„Pane!“ okřikl ho steward. „Vraťte se zpátky na místo! Pane!“

Náhle letadlo o kus pokleslo. Všechno letělo dolů –
– jen muž v modrém tričku nahoru.

Hlavou narazil do stropu. Když s hlasitým žuchnutím dopadl zase na zem, Will se otočil zpátky – právě včas, aby viděl, jak si stewardka Molly rozepíná pás a míří uličkou dozadu.

S dalším otřesem se letadlo prudce zakymácelo. Molly přepadla dopředu. Hlavou narazila do područky, nejvíc to odnesla brada. Po čtyřech se doplazila zpátky ke sklopnému sedadlu a připoutala se. Z rozseknutého rtu jí stékala krev.

Will obrátil pozornost k dceři. „Shannon, drž se u mě. Rozumíš? Ať se děje co se děje, drž se u mě.“

Shannon otce nevnímala. Will se podíval, co upoutalo její pozornost. Muž v modrém tričku byl opět na nohou – uprostřed turbulence klopýtal zpátky ke svému sedadlu a sténal bolestí. Držel se za hlavu a po tváři mu stékaly husté pramínky krve. Když míjel jejich řadu, letadlo prudce kleslo. Zapřel se, aby neztratil rovnováhu, a pokračoval vpřed. Na bílých dvířkách úložného prostoru nad sedadly po sobě zanechal jasně rudý otisk ruky.

Shannon upřeně hleděla na krev.

„Budu se držet u tebe,“ zopakovala.

Molly Hernandezová si otřela krev z brady do rukávu svetříku v barvách letecké společnosti a sykla. Zpoza rovně stříženě ofiny mžourala na cestující a snažila se tvářit klidně, ruce se jí ale nekontrolovatelně třásly.

Další rozepnutí pásu. Molly se otočila. Žena v dlouhých květovaných šatech vstala, aby pustila cestujícího v modrém tričku zpátky na místo. V tu chvíli se letadlo znovu zakymácelo. Žena v květovaných šatech ztratila rovnováhu a padla mu přímo do náruče. Narazili do sebe hlavou, žena zkrivila tvář bolestí, na čele mužovu krev. Ten se neohrabaně posadil a s dalším otřesem letadla zapadla zpátky do sedadla i ona.

„Slečno?“

Toho chlapa nám byl čert dlužen, pomyslela si Molly, všechno v ní vřelo. Úplně zbytečně tu máme tři raněné, navíc od krve.

„Promiňte...“

Jediný důvod, proč Molly vůbec opouštěla vyhrazené místo, byly obavy o nezletilou dívku, která cestovala bez doprovodu. Seděla v poslední řadě, a tak měla, chuděrka, všech ten řev i všechnu tu krev z první ruky.

Do letadla vši silou narazil kus motoru. Cestující hromadně ucukli od oken. Molly vyjekla a několik dalších začalo křičet. *Do prdele, jsou strachy bez sebe. Všechno se to děje tak rychle.*

Molly zavřela oči. Točila se jí hlava. *Uklidni se, pomyslela si s nádechem. Zopakuj si instrukce. Hlavu dolů, do předklonu. Hlavu dolů, do předklonu. Odepněte si bezpečnostní pásy. Opusťte...*

„Promiňte, slečno!“

„No? Co potřebujete?“ vyštěkla na ženu na sedadle před sebou, ale ihned své reakce zalitovala. „Omlouvám se.“

„Kdeže je ta záchranná vesta?“

„Máte ji pod sedadlem.“

Žena se předklonila a copánky, co jí vsedě sahaly po pás, sklouzly na podlahu. Zápasila s přihrádkou pod sedadlem tak dlouho, až s rupnutím utrhla plastovou pojistku. Narovnála se, roztrhla igelitový sáček, vyklepala z něj křiklavě žlutou záchrannou vestu a přehodila si ji přes hlavu.

„Ale hlavně ji...“

Cestující popadla červená téčka, škubla za ně, jako by to byl padák, a vesta se s hlasitým syčením nafoukla. Všichni pozorovali, jak se žena snaží na sedadle oprít. Rázem připomínala spíš nafukovací člun.

Kit v kokpitu hleděla na ovládací panel nad hlavou. Všechny kontrolky svítily. Na každém tlačítku hydrauliky svítilo oranžově jediné slovo: PORUCHA. Hned nad nimi bylo velké

obdélníkové tlačítko označené slovy PRVNÍ MOTOR. Na plastové krytce rudě zářil nápis POŽÁR. Znovu zkontrolovala menší tlačítka po stranách. Měl na nich svítit bílý nápis, že došlo k aktivaci primárního a záložního protipožárního systému. Tlačítka ale zůstávala zhasnutá.

„Systém se po stisknutí tlačítka neaktivoval,“ oznámila nahlas Kit.

Piloti nemohli požár motoru uhasit ani přerušit přívod paliva, jež plameny dále přižívalo.

Kit odklikla hlášení o poruše motoru a na displeji se objevila další porucha třetího stupně, která objasňovala, proč se neaktivoval protipožární systém. PRVNÍ MOTOR – SELHÁNÍ SYSTÉMU FADEC. Zářivě červené kapitálky připomínaly zvednutý prostředníček.

„Selhání systému FADEC.“

„Kurva,“ zamumlal kapitán Miller.

FADEC neboli systém palubního řízení motoru je jakýsi malý počítač přímo uvnitř motoru, který pilotům umožňuje jej ovládat. Jakýkoli pokyn z kokpitu směřuje nejprve do systému FADEC a ten teprve následně vyše signál motoru. Teď byl ale počítač v prvním motoru nefunkční. A bez něj neexistovalo ani žádné spojení s kokpitem. Piloti nemohli motor nijak ovládat – a zároveň neměli nejmenší tušení, co momentálně dělá.

„Potřebuju, aby se někdo podíval, co se tam děje,“ zavelel kapitán Miller.

Kit stiskla tlačítko.

Palubou se rozezněl trojitý gong a v řadě s nouzovým výcho- dem se na stropě rozsvítilo červené výstražné světlo. Will sledoval, jak Molly strhla sluchátko palubního telefonu ze zdi a mlčky si ho přiložila k uchu.

Shannon si na mobilu vypnula letový režim, otevřela zprávy a dala se do psaní. Will se podíval, komu píše. U kontaktu svítilo MAMKA a růžový emotikon srdíčka.

Ozvala se hlasitá rána. Letadlo se prudce naklonilo doleva a Will se chytil područek. Telefon vyletěl Shannon z rukou a s žuchnutím dopadl na podlahu. Ve chvíli, kdy se pro něj sehnula, se stroj naklonil vpřed a mobil zajel pod sedadla před nimi.

„To ne!“ vykřikla Shannon a natáhla se po něm. Stejně jako pro všechny jedenáctileté děti byl i pro ni mobil vším. Nevyržela bez něj ani vteřinu. Sáhla po bezpečnostním pásu, ale Will ji zarazil.

„Nech ho tam,“ řekl.

„Chci dát mámě vědět, že...“

„Povíš jí to osobně.“

Byl neoblomný. Chtěl v ní vzbudit jistotu, že se jim nic nestane.

Zároveň si ale uvědomoval, že Shannon je všechno, jen ne hloupá.

O kus dál před nimi, v osmé řadě, Kaholo Kapule postupoval stejně jako zbylý palubní personál: seděl připoutaný na sklopném sedadle a mlčky si držel u ucha sluchátko palubního telefonu.

Stevardi a stewardky jsou školeni, aby v krizové situaci vyčkávali. Piloti budou mít práce nad hlavu. Ozvou se, jakmile to půjde. Pokud to půjde. Není možné je rozptylovat dotazy nebo rušit. Ozvou se sami.

Zatímco Kaholo vyčkával na pokyny, sympatický mladý pár opodál ho hypnotizoval pohledem, a tak se na dvojici pousmál, aby je uklidnil. Drželi se za ruce tak pevně, až jim klouby kolem snubních prstýnků, jež se ještě leskly novotou,

úplně zbělaly. Vepředu v první třídě slavil jiný pár pětadesáté výročí svatby. Vedoucí kabiny Colleen oběma párům před vzletem oficiálně blahopřála.

„Kdo z vás vidí na motor?“ ozval se z palubního telefonu Kitin hlas.

„Já,“ odpověděl Kaholo, odepnul si bezpečnostní pás a vstal, aby měl lepší výhled. Cestující se zabořili hlouběji do opěradel, aby přes ně viděl. Vzhledem ke svému havajskému původu uměl Kaholo surfovat dřív než chodit, a tak se ani při silných turbulencích nepotřeboval ničeho přidržovat. Když se však sklonil k okénku a spatřil, co se odehrává venku, instinktivně sáhl po opěradle.

Will pozoroval Molly.

Už měla sluchátko u ucha skoro minutu, aniž by řekla jediné slovo. Jen seděla a poslouchala.

Will se naklonil k okénku. Stav motoru nemohl moc posoudit, protože seděli za ním, ale vše, co z něj zůstalo, bylo aktuálně v plamenech. Většinu ochranné kapotáže sfouklo nebo potrhalo proudění vzduchu. Vnitřní ústrojí zůstalo nechráněné. Přední kryt – masivní kovová kruhová konstrukce – byl vyjma spodní části utržený, nejistě se kymácel a působil dojmem, že každou chvíli odletí.

Zničehonic se letadlo propadlo jako cihla shozená ze střechy domu. Palubou se rozlehl dětský pláč. Matka dcerku pevně objímala a tiše jí zpívala do ouška. Nikdo netušil, co bude dál. Nejistota probouzela strach. Strach vyvolával úzkost. Cestující se modlili. Plakali. Posílali zprávy na rozloučenou nejbližším.

Willova pozornost se však upnula zpátky na Molly. A tak byl jediný, kdo si všiml, jak se jí po vyslechnutí pokynů z palubního telefonu vytratila z tváře veškerá barva.

Molly pootevřela ústa. Několikrát zamrkala. Pak bez jediného slova palubní telefon zavěsila a zůstala jako opařená sedět na místě.

Will se natáhl a chytil Shannon za ruku. Věděl, co bude následovat.

Palubou se rozezněl gong.

„Mluví k vám kapitán. Připravte se na nouzové přistání na vodní hladinu.“

2

Evakuační pokyny po přistání na vodě znala vedoucí kabiny Colleen Bennettová z paměti, přesné znění oznámení pro cestující před samotným nouzovým přistáním však nikoli. Nebyl čas hledat příručku, musela improvizovat. Zhluboka se nadechla a snažila se, aby jí nepřeskakoval hlas.

„Vážení cestující, připravte se na nouzové přistání... na vodní hladinu. Pod sedadlem máte záchrannou vestu. Oblékněte si ji a zajistěte popruhem. Uvnitř letadla vestu v žádném případě nenafukujte, učiňte tak, teprve až opustíte palubu.“

Will na Shannon poznal, že se bojí. Snažil se ji uklidnit pohledem, ale zřejmě ji tím jen ještě víc znervóznil. Trochu se sklonil, aby jí utáhl popruh na vestě.

V kokpitu se s pronikavým cinknutím objevilo na primárním letovém displeji nové oznámení.

Kit potřetí prolistovala letovou příručku nouzových postupů tam a zpět, ale všechno buď už zkusili, nebo to zkusit nemohli – mrskla tedy desky do přihrádky za sebou a naklonila se dopředu, aby si přečetla nové pokyny.

PŘEPNĚTE NA MANUÁLNÍ OVLÁDÁNÍ PODÉLNÉHO VYVÁŽENÍ

Podívala se na kapitána.

„Všechno je jednou poprvé,“ pravil, pravačkou sáhl po kotouči ručního vyvažování na středovém panelu a zlehka ho sevřel. Ovladač je pomocí lanek spojen s výškovým kormidlem a směrovkou na ocase letadla, tlakem dopředu nebo dozadu tak pilot teoreticky může ovládat výšku a sklon letadla.

Ovládací mechanismus zarachotil. Kapitán Miller se snažil vyvinout na ovladač správný tlak. I u malého letounu by to byl obtížný úkol. Systém je citlivý a nepřesný. Člověk snadno zatlačí příliš nejdřív na jednu a ve snaze chybu napravit hned na druhou stranu. U dopravního letadla je to pak úkol prakticky nemožný.

Řídicí letového provozu se ohlásil se dvěma náhradními místy k přistání: ostrov Maui nebo město Kona.

Kit se zadívala na nekonečnou vodní plochu, která je obklopovala, a na obě alternativy odpověděla stejně.

„Mimo dosah.“

„Rozumím, vyčkejte na další pokyny.“

Vysílačka se odmlčela. Řídicí letového provozu se pokoušel vymyslet další alternativu, o které oba piloti věděli, že jednoduše neexistuje.

Od vzletu uplynuly čtyři minuty. Měli zcela nefunkční hydrauliku. Letadlo odmítalo vystoupat do vyšší letové hladiny. Otočit se zpátky na Honolulu nešlo. Ostrovy Maui i Big Island ležely příliš daleko. Přímo na trase měli ostrovy Molo-kai a Lanai, ty jsou ovšem oba prakticky neobydlené a povrch na nich je téměř výhradně hornatý.

Letadlo zkrátka nemělo jinou možnost než přistát na vodní hladinu.

Obří úlomek motoru narazil do okna v zadní části letadla s takovou silou, až roztránil vnější sklo. Dívenka cestující

bez doprovodu vykřikla a otočila se ke sklopnému sedadlu na Eda Vernona. Tmavě hnědé oči se jí leskly, spodní ret se chvěl. Zamrkala a po tvářích jí sklouzly dvě velké slzy.

Ed se podíval na šňůrku, kterou měla dívenka kolem krku. Na látce se psalo: MALÁ CESTOVATELKA. Na kartičce v průhledném plastovém pouzdře měla ručně uvedené osobní údaje. Maia Taylorová. Osm let. Kontaktní osoby po přistání. A Edův vlastnoruční podpis, kterým za ni převzal odpovědnost.

Maia si otřela tvář do rukávu. Na koncích copánků se jí v turbulenci pohupovaly jasně růžové plastové kuličky.

„My tu umřeme?“ zeptala se.

Ve vysílačce zapraskalo a dispečer oznámil, že všechny přistávací dráhy na letišti v Honolulu byly uvolněny pro případné přistání letu č. 1421. Kit si přidržela mikrofon sluchátek blíž u pusy.

„Mimo dosah. Nemůžeme to otočit. Nemůžeme vystoupat do vyšší letové hladiny. Nemáme funkční hydrauliku. Nemáme nad letadlem žádnou kontrolu. Nepotřebujeme náhradní místa k přistání. Potřebujeme v pohotovosti záchranný tým, který nás dostane z vody.“

Vysílačka ztichla.

Konečně v ní opět zapraskalo. Ozvalo se jen: „Rozumím.“

Kit se během turbulence snažila zaostřit na bílé číslice na displeji informujícím piloty o aktuální nadmořské výšce, ale i bez přesných údajů věděla, že klesají, a to rychle.

„Klapky?“ zeptal se kapitán.

„Pořád na dvojce,“ odpověděla Kit a pohledem zkontrolovala páčky na středovém ovládacím panelu.

„Podvozek?“

„Zasunutý.“

„Aktivace režimu *ditching*?“

Kit se odmlčela. „Provedu.“

Natáhla ruku nahoru a zvedla krytku příslušného tlačítka. Po stisknutí se rozsvítil nápis AKTIVOVÁNO. Pokud vše fungovalo, jak má, vyslal právě regulátor tlaku v kabině signál k zavření všech ventilů, průduchů a odvětrávání na povrchu letadla.

Jinými slovy Kit uzavřela všechny vnější otvory, aby byl stroj pokud možno vodotěsný.

Nic víc neměli. Mohli jen uzavřít vnější otvory a manuálně letadlo vyvažovat. Přesunuli se od modliteb k čekání na zázrak. Kit neznala jediného pilota, který by tyto ovládací prvky někdy použil mimo simulátor.

Pokud je použil, nikomu o tom už nevyprávěl, protože to bylo to poslední, co v životě udělal.

„Ještě jednou,“ vybídl Will Shannon.

Dívka se předklonila a hrudník si opřela o stehna. Paže provlékla pod kolena a rukama se chytila za lokty. Tváře za-bořila mezi kolena a oči upřela na špičky bot.

„Skvěle,“ pochválil ji Will. „Takže na pokyn kapitána zaujmeš přesně tuhle bezpečnostní polohu.“ Shannon přikývla. „Paty měj před sedadlem pro případ, že by se propadlo. A jazyk měj...“

„Na patře, abych si ho neukousla,“ dokončila Shannon pokyn místo něho.

„Výborně. A jakmile se letadlo přestane pohybovat...“

„Tak musíme ven. Rychle.“

„A kudy?“

Shannon ukázala na nouzový východ dvě řady před nimi.

„A kdyby to tamtudy nešlo, tak druhý nejbližší je kde?“

Muž vedle Willa na sedadle u uličky ukázal za ně. „Vzadu.“

Will a Shannon se na něho otočili. Cestující pokrčil rameny.
„Dobrý mít vás u sebe.“

V první řadě u okénka vzala Ruth Belkinová svého manžela za poddajnou, vrásčitou ruku.

„Ty, Iro,“ oslovila ho, „jestli nás má smrt rozdělit po pětadesáti letech, není to tak špatné skóre.“

Přes uličku seděla mladá žena s telefonem u ucha. „Mami, to jsem já,“ promluvila, prst zastrčený v druhém uchu. Otočila se k rudým plamenům venku, které ladily s její zrzavou hřívou. Motor se trásl. Z krytu odletěl další nýt. Masivní kovová konstrukce se odchlípla o dalších pár centimetrů níž.

„Mami, jsem na palubě a něco se stalo. Já...“

Hlas se jí zlomil.

„Bojím se, že to nedáme.“

Ruth si představila okamžik, kdy si matka všimne zmeškaného hovoru od dcery. Zmateně se podívá na hodinky: *Neměla by být touhle dobou v letadle?* S úsměvem si pustí hlasovou zprávu – ale už podle dceřina přerývaného dechu jí dojde, že je něco špatně.

Ruth naslouchala dívčinu pláči s vědomím, že již brzy se k němu přidají i vzlyky její matky.

Ira vzal manželčinu ruku do dlaní a políbil ji.

Do kokpitu doléhal tlumený hluk z paluby a Kit napadlo, jak asi cestující tráví poslední chvíle života. Předpokládala, že pláčou. Modlí se. Pokoušejí se dovolat blízkým. Říkají jim, že je mají rádi. Omlouvají se. Odpouštějí. Včetně jí a kapitána bylo na palubě devětadevadesát osob. A sedmadvadesát z nich se tam vzadu teď snaží stihnout, co je před koncem třeba. Sedmadvadesát mužů, žen a dětí, za které nese odpovědnost.

„Coastal jedna-čtyři-dva-jedna, všechny dráhy na všech letištích jsou volné pro přistání. Záchranáři jsou v pohotovosti,“ zaskřehotalo řízení letového provozu.

Kit měla v krku knedlík. Řízení letového provozu pochopilo situaci. Vědí, že na letiště nedoletí. Stejně jako to vědí i všichni piloti a dispečeři na jejich frekvenci.

Let č. 1421 se zřítí.

Ovšem zastavením veškerého letového provozu a nasměrováním pozornosti jen na ně jim společně vysílají jasný vzkaz: *Jsmo s vámi.*

Kit si odkašlala. „Děkujeme. Mimo dosah. Přistaneme na vodě.“

Piloti za praskotu vysílačky hypnotizovali přibližující se oceán. Kit si představovala, jak dispečeř upírá zrak na kolegy. Ví, že to budou poslední slova, která posádka kdy uslyší.

„No... rozumím,“ ozval se dispečeř a hlas se mu zlomil. „Máme vás na radaru. Pobřežní stráž je připravena zahájit záchrannou akci.“ Na chvíli se odmlčel. „Hodně štěstí, jedna-čtyři-dva-jedna.“

„Coastal jedna-čtyři-dva-jedna se loučí.“ Spíš než tradiční rozloučení připomínala Kitina slova definitivní sbohem.

Piloti seděli mlčky. Byl to Kitin první let s kapitánem Millerem. Profesně mezi nimi vše fungovalo, ale lidsky si úplně nesesdli. Trochu provinile si uvědomila, jak je ráda, že tu teď vedle ní sedí on a ne někdo, ke komu by měla blíž. Napadlo ji, jestli se mu hlavou honí totéž.

„Tak jdeme na to,“ ozval se kapitán.

Kit pochopila, co má na mysli. Stiskla tlačítko. Kabinou se rozezněl gong. Když promluvila, hlas měla klidný. Rozhodný.

„Připravte se na náraz. Zaujměte bezpečnostní polohu.“

Čtyřlenný palubní personál ihned začal dokola vykřikovat bezpečnostní pokyny: *Hlavu dolů, do předklonu! Hlavu dolů, do předklonu! Hlavu dolů, do předklonu!* Cestující napříč letadlem zaujali polohu, která poskytovala největší šanci na přežití.

Colleen přihlížela, jak se do předklonu souká – stále ruku v ruce – dvojice postarších manželů. Kaholo byl svědkem posledního vášnivého polibku novomanželů těsně předtím, než si každý z nich opřel složené paže o opěradlo před sebou. Muž v modrém tričku se rozvalil na sedadle a vzdorovitě zkřížil paže na prsou, zatímco žena vedle něj se držela za nohy a slzami skrápěla dlouhé květované šaty. Molly dál ochraptěným hlasem vykřikovala pokyny, přičemž celou dobu pozorovala ženu v nafouknuté záchranné vestě, jak se hlasitě modlí k Ježíši Kristovi. Ed opakoval pokyny se zavřenýma očima. Další pohled na dívku, která k němu, chuděra, vzhlížela, by už neunesl.

Než se Will svezl do předklonu, ještě naposledy zkontroloval Shannoninu bezpečnostní polohu. Tělo mu nadskakovalo spolu s letadlem, čelistmi narážel do kolen. Kromě výkřiků palubního personálu bylo v letadle až hrůzostrašné ticho. Will upřeně pozoroval své a Shannoniny nohy.

Shannon měla bílé tenisky s růžovo-oranžovým cikcak vzorem. Jednu špičku měla špinavou od trávy, tkaničky zase zaprášené od pobíhání po hřišti o přestávkách.

„Mám tě moc rád, беруško,“ zašeptal.

Kokpitem vpředu se rozezněl robotický hlas: *Nízký terén, zvyšte letovou hladinu! Nízký terén, zvyšte letovou hladinu!* Jak čísla na výškoměru klesala, hlas jakoby zesiloval. Kit otáčela knoflíkem hlasitosti proti směru hodinových ručiček, dokud automatizované pokyny neutichly doztracena.

Hlavu dolů, do předklonu! Hlavu dolů, do předklonu!

Cestující i palubní personál zůstávali v bezpečnostní poloze. Piloti v kokpitu seděli vzpřímeně, připraveni řídit letadlo tak dlouho před nárazem, jak to jen bude možné.

Už na průzračné modré vodní hladině rozeznávali zpěněné hřebeny jednotlivých vln. Letěli děsivě blízko.

Kit vzhlédla. Vybavila se jí vzpomínka, na kterou nepomyslela už léta. *Tlačítka, kterými se piloti „dovolávají Boha“*. Bylo jí devět. Hověla si v křesle prvního důstojníka. Táta seděl na místě kapitána. Vysvětloval jí, že všechna tlačítka pro nejkrizovější situace se nacházejí na horním panelu nad hlavou, takže před jejich stisknutím musí člověk nejprve vzhlédnout. A pohled vzhůru mu připomene, aby se nezapomněl pomodlit.

„Protože když mačkáš tlačítka, kterými se piloti ‚dovolávají Boha‘, seš nahraná.“

Kit s pohledem upřeným na zářící tlačítka zavrtěla hlavou.

Otec bude mít zase poslední slovo. Jako vždycky.

Kapitán Miller stáhl výkon pravého motoru. Otáčky se snížily, jak bývá zvykem pár vteřin před přistáním. Hlasy za nimi utichly. V letadle panovalo naprosté ticho. Klid. Pokoj. Letadlo se zdálo lehoučké. Plachtilo vzduchem.

Potom, šest minut a třicet sedm vteřin po startu, let č. 1421 havaroval.

Spodní část trupu narazila rovnoběžně na vodní hladinu. Oceán byl nepoddajný, jako by vrazili do betonu. Voda odmítla ustoupit. Kov takovou sílu neměl. Hliníková slitina se pod tlakem uvolněné energie prohnula dovnitř, náraz byl ale příliš silný. Podél dna se vytvořily trhlinky připomínající vzkaz v morseovce a do nákladového prostoru pronikla voda.

Letadlo se odrazilo, dvě a půl vteřiny se vznášelo zase ve vzduchu, načež dopadlo zpátky na hladinu. *Tvrdě*. Právě křídlo narazilo do vody. Kovová konstrukce se odtrhla od draku

letadla, jako by byla z papíru. Mechanické útroby se valily ven, zatímco zlomené křídlo kladlo odpor a zpomalovalo pohyb letadla vpřed.

Kdyby letadlo narazilo do vody přídí, kdyby se převrátilo, kdyby se něco z toho odehrálo *jakkoli* jinak, drak letadla by nevydržel a rozpadl by se. Všichni by zahynuli.

Ale nic takového se nestalo.

Letadlo plulo po hladině, jako by ho někdo táhl za špičku. Levé křídlo – stále na svém místě – viselo vysoko ve vzduchu. Levý motor – stále v plamenech – připomínal žhnoucí oranžovou kouli v pohybu. Náraz nejvíce odnesla pravá strana letadla. Prověřil odolnost jednotlivých konstrukčních dílů na maximum. Vnějšího kovového pláště. Oken. Dveří. Těsnění. Nákladového prostoru i paluby. Většina odolala. Ovšem ne všechno.

Od okamžiku havárie do zastavení letadla uplynulo devět vteřin. Nějakou záhadou zůstal stroj v celku. *Zázrak*, pomysleli si cestující, kteří náraz přežili. Byli přesvědčení, že měli na rozdíl od ostatních štěstí.

Netušili, že nejhorší je teprve čeká.

3

Shannon s Willem třásla, ten ale nereagoval.

„Tati. Tati!“

Ležel zhroucený na cestujícím u uličky, těla propletená. Ani jeden z nich se nehýbal. Řadu sedadel za nimi náraz vytrhl z podlahy a vymrštil ji dopředu, takže teď tlačila na jejich sedadla a přimačkávala Shannon k oknu.

Shannon se pootočila, aby se podívala ven. Na okna dorážela voda. Letadlo plulo na hladině. Špička a koncové části levého křídla zmizely. Zbytek ale stále držel. Stejně jako motor, který dál hořel. Letadlo se naklánělo doprava, a tak se levý pahýl vznášel nad hladinou oceánu.

Dívka pozorovala chaos, který zachvátil palubu letadla, a nevěděla, co si počít. Lidé kolem krváceli. Naříkali. Někteří byli mrtví.

A ona se ocitla sama.

„Tati!“ vykřikla zoufale a ještě silněji s otcem zatřásla.

Willovy oči však zůstávaly zavřené.

Kahola cosi šimralo na čele. Poškrábal se tam, a když ruku odtáhl, zjistil, že má prsty od krve.

Podíval se doleva. Motor stále běžel. Lopatky se dál otáčely. Oheň nepolevoval. Kaholo zamžoural do oslňujících plamenů, na vodní hladinu a na oblohu. A v tu chvíli mu to došlo.

No to mě poser. Jsme naživu!

Chvíli se rozhlížel po letadle a pak vzhlédl. Zaostřil.

Notebook. Zapíchnutý do stropu letadla jako sekera bez násady. *Za okamžik budeme startovat, zkontrolujte si, prosím, že máte zapnutý bezpečnostní pás, opěradlo a stolek musí být ve svislé poloze a veškerá elektronika musí být zajištěná.* Při pohledu na nezajištěnou elektroniku se mu v pulzující hlavě přehrávalo hlášení.

Rozeplnul si bezpečnostní pás a vstal. Psychicky se připravoval na pohled na ty, kteří se s bezpečnostními pásy neobtěžovali.

Molly patnáct řad za ním byla už o několik kroků dál.

„Odpoutejte se! Záchranné vesty jsou pod sedadly! Nasaďte si je! Zavazadla tu nechte a tudy!“

Slova z ní létala bezmyšlenkovitě a automaticky, roky tréninků a opakování jí je vryly hluboko do paměti.

„Odpoutejte se! Záchranné vesty jsou pod sedadly! Nasaďte si je! Zavazadla tu nechte a tudy!“

Molly zamířila ke svému primárnímu únikovému východu, dveřím L3. Podívala se z okénka ve dveřích, aby vyhodnotila podmínky panující venku na levé straně letadla. Voda. Plameny. Trosky. Otočila se na opačnou stranu. Sekundární únikový východ R3 nebylo potřeba dlouze zkoumat. Letadlo se naklánělo a celá pravá strana byla pod hladinou. Molly sklouzla zrakem k zemi. Na podlaze v pravé části paluby u spoje mezi podlahou a stěnou stálo asi pět centimetrů vody.

To není dobrý.

Cosí za ní hlasitě zapraskalo. Molly se otočila na patě – dvířka horního úložného prostoru visela jen na jednom pantu, uvolněný roh byl od krve. Na jednom ze sedadel spočívalo bezvládné tělo, stále připoutané bezpečnostním pásem, zřejmě následek těžkého poranění mozku nebo možná infarktu,

pomyslela si Molly. Muž v modrém tričku neobratně zápolil s přezkou záchranné vesty. Pořád mu tekla krev. Několik řad za ním stál mladík, pohled upřený na ženu na vedlejším sedadle u uličky. Neměl oblečenou záchrannou vestu. Nepřipravoval se na evakuaci. Jen tam tak stál jako přimražený.

Molly zacvakla přezku a utáhla si popruh pevně kolem pasu. Neuběhlo ani půl minuty, co se pohyb letadla zastavil, ale i tak viděla dost na to, aby dospěla k rozhodnutí, jak postupovat dál.

Nouzové východy L3 a R3 byly nepoužitelné.

„Východ je zablokovaný, jděte dozadu! Východ je zablokovaný, jděte dozadu!“

Will zaslechl cosi v dálce. Nějaký hlas. Ale měl příliš velké bolesti, aby se namáhal přemýšlením, komu patří. Hlas umlkl. Will zasténa. Kolem panovala naprostá tma. Všechno ho bolelo.

Najednou ucítil mokrý a chlad.

Will prudce otevřel oči, napřímil se a přitom se rozkašlal. V jasném světle mžoural. Vedle něj stála Shannon, s fialovým batohem pošíťm flitry v jedné ruce a teď již prázdnou lahví na vodu polepenou samolepkami ve druhé.

Většina cestujících už stála a odcházela, což bylo přesně to, co měli dělat i oni.

Shannon ho pozorovala, čekala co dál. Při pomyšlení, že celou dobu, co byl v bezvědomí, tu strávila sama, ho píchlo u srdce. Musela být strachy bez sebe. Will ji popadl za ramena. „Není ti nic?“

Než stihla odpovědět, ozvala se z motoru hlasitá rána následovaná vyšlehnutím plamenů.

„Musíme pryč,“ zvolal Will.

V přední části Colleen vše připravovala na otevření svého primárního nouzového východu, dveří L1, kterými cestující v Honolulu nastupovali na palubu.

„Netlačte se! Netlačte se!“ křičela.

Každický nouzový povel měla za všechny ty roky simulovaných cvičení natolik zautomatizovaný, že nad nimi v tuto chvíli, kdy je musela použít v reálné situaci vůbec poprvé, ani nepřemýšlela. Fungovala na autopilota, díky čemuž jí zbývala mozková kapacita, aby si všímala i cestujících v první třídě.

Mladičké zrzce chybělo několik zubů a z roztrženého rtu jí tekla krev. Muž, co seděl vedle ní, právě otevřel úložný prostor nad sedadly a popadl tašku.

„Všechno tu nechte, všechno!“ zaječela Colleen.

Muž tašku zase pustil.

Colleen zkontrolovala ovládací panel. Zatím otevřeli jediný nouzový východ – L4 v zadní části letadla. Její bude druhý. Pohlédla na dveře kokpitu – stále zavřené –, zapřela se pravou rukou o pomocné madlo na stěně, aby neztratila rovnováhu, a levou rukou prudce zatáhla nahoru za červenou páku uprostřed dveří.

„Netlačte se! Netlačte...“

Ozvalo se zapraskání a po něm tlumené bouchnutí. Skulinou kolem dveří pronikly dovnitř sluneční paprsky. Po chvíli se aktivoval pneumatický systém a dveře se vyklopily ven. Přední kuchyňku zalilo oslňující světlo a mezi otevřenými nouzovými východy vpředu a vzadu se vytvořil průvan, který naplnil palubu letadla svěžím slaným vzduchem.

Colleen natáhla ruku za sebe a pozorovala, jak se venku nafukuje evakuační skluzavka. „Netlačte se! *Netlačte se!*“

Ruth s Irou sledovali dav prodírající se uličkou do kuchyňky za stevardkou. Navzdory hlasitým povelům, aby se netlačili, se cestující hrnuli vpřed jako vyděšená zvěř.

Jakmile palubu opustili první z nich, vykročil Ira do uličky, aby se připojil k ostatním, ale žena před ním jej srazila zpátky mezi sedadla.

„Dávejte pozor!“ vykřikl Ira, kterého náraz odhodil až na Ruth. Oba ztratili rovnováhu a museli se zachytit sedadel, zatímco dopředu se tlačila další přívalová vlna těl.

Křik vedoucí kabiny u předních dveří zintenzivněl, a tak se Ruth podívala jejím směrem.

„Nafoukněte si vestu a po skluzavce dolů! Nafoukněte si... Ne! Klid, pane! Zachovejte klid!“

Ruth s Irou přihlíželi, jak se neovladatelný dav tlačí ven z letadla a s sebou bere i stevardku. Poslední, co z ní zahlédli, byla ruka, kterou se držela madla. Sevření povolilo a její hlas se ztratil v dálce.

Ira se otočil ke své ženě a společně se usadili zpátky na místa.

„Počkáme, než pomine ten hlavní nápor,“ rozhodla Ruth.

Willa v nose zašimral sláný mořský vzduch a došlo mu, že nouzové východy už musí být otevřené. Hodil Shannoninu lahev na vodu do batohu a mrštil jím pod sedadlo. Chytil dcerku v podpaží a přehodil ji přes spolucestujícího do uličky. Sám pak vylezl na sedadlo a muže překročil. Rozhlížel se na obě strany, aby vyhodnotil, který směr pro ně bude lepší, když tu si všiml Shannonina upřeného pohledu na krev kapající zpod mužova bezvládného těla.

„Nekoukej tam,“ zavelel.

Shannon se rozhlédla kolem, všude panoval chaos.
„A kam se mám koukat?“

Klekl si, aby jí hleděl přímo do očí. „Na mě. Koukej na mě. Pořád. Domluveno?“

Shannon přikývla.

Molly stála před nouzovým východem uprostřed paluby a pohybem paží navigovala cestující dozadu. Ti, kteří toho byli po fyzické stránce schopni, následovali její pokyny. Přeživiší utrpěli šok, naříkali, třásli se, pokyvovali hlavou, když ji mýjeli, vděční, že někdo ví, co dělat. Zaslechla tiché sténání a sklouzla pohledem k podlaze. Nějaká žena se pokoušela vyplazit zpod řady zhroucených sedadel. Nikdo se nezastavil, aby jí pomohl, všichni ji překračovali.

„Uhněte, uhněte...“, razila si Molly cestu k ní. Uprostřed uličky zaklekla na všechny čtyři, chytila ženu za paže a zatahla. Cestující vykřikla.

„Hej vy! Zvedněte to tady!“ vyzvala Molly pasažéra. Muž popadl spodní část sedadel a s heknutím je nadzvedl. Ve stísněném prostoru to nebyl nijak snadný úkol, ale stevardka s ženou škubala tak dlouho, dokud ji centimetr po centimetru zpod sedadel nevyprostila.

Molly se snažila popadnout dech. Teprve teď, když si ženu mohla pořádně prohlédnout, si všimla, že se koberec pod jejím lýtkem barví doruda. Na noze měla tržnou ránu hlubokou až na kost.

„Potřebuju, abyste...“

Ale muž, který nadzvedl sedadla, byl už pryč.

Lemem dlouhých květovaných šatů si Bernadette Kowalská setřela z čela krev toho blbečka. Stála na místě, sama, rozhlížela se ze strany na stranu a váhala, jestli se vydat dopředu, nebo dozadu.

Být tu Barry, už by měli jasno. Barry rozhodoval za ně za oba. Což představovalo jeden z důvodů, proč se s ním rozvedla. Zároveň to ale byla i příčina její aktuální rozhodovací paralýzy, která jí trápila i během celého týdenního pobytu – první sólo dovolené po rozvodu. Zatím se naučené bezradnosti ještě neodnaučila.

Při pohledu dozadu si všimla, že se ta stevardka s ofinou snaží odtáhnout raněnou cestující do volného prostoru před zavřenými nouzovými východy. Chvilku ji pozorovala. Stevardka ze sebe strhla svetr a pevně ho omotala ženě kolem nohy jako provizorní škrtidlo – ovšem úplně špatně.

Žena v květovaných šatech si přidřepala k Molly a ta vzhledla.

„Takhle ne,“ řekla žena. „Podívejte, musíte to udělat takhle.“

Stevardka popolezla kousek dozadu a pozorovala, jak žena nejprve povoluje a následně převazuje svetr. Raněná zasténala.

„Vy jste lékařka?“ zeptala se Molly.

„Zdravotní sestra,“ odpověděla žena v květovaných šatech. „Bernadette.“

„Molly.“

„Molly, chyt' to tady. Tadyhle. Pořádně to utáhni.“

Molly chytila jednotlivé konce svetrů a zatáhla. Raněná znovu hlasitě zasténala, ale i přes její nářek se k Molly donesl dětský hlas.

„Koukni, tati.“

Molly zaslechla kroky a vzhledla. Mířil k nim muž, kterého si všimla už prve, a v patách mu byla jeho dcerka. Dívenka zírala na krev kolem. Byla všude – na podlaze, měly ji na oblečení i na ruce.

Otec si klekl vedle Bernadette. „Odneme ji...“